

Arrest

nr. 152 311 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 3 mei 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. De gemachtigde neemt op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van deze beslissingen wordt op 2 maart 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. X.

1.2. Op 30 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in, in de hoedanigheid van werknemer in loondienst.

1.3. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Temse een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekende partij wordt een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 5 februari 2015, toegekend om de vereiste documenten over te maken.

1.4. Op 24 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 1 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 30/09/2014 door B. M. (...), geboren te S. B. (...) op (...), onderdaan van Kroatië, identificatienummer in het rijksregister X, verblijvende te 9140 Temse (...) om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag gedaan als werknemer (artikel 40 § 4,1 ° van de wet van 15/12/1980).

Haar aanvraag werd op 29/12/2014 door de gemeentelijke autoriteiten geweigerd d.m.v. een bijlage 20 om reden dat zij binnen de gestelde termijn van drie maanden niet het vereiste stavingsstuk had voorgelegd, met name een geldige arbeidskaart B. Deze beslissing werd haar ter kennis gebracht op 06/01/2015 waarbij haar een bijkomende termijn van één maand werd toegestaan om alsnog het ontbrekend bewijsstuk voor te leggen.

Betrokkene heeft vervolgens een arbeidsovereenkomst voorgelegd voor onbepaalde duur, ingegaan op 08/01/2015 met wekelijkse prestaties van 38 uren.

Betrokkene is onderdaan van Kroatië en dus nog onderworpen aan de overgangsbepalingen voor de nieuwe EU-landen. Betrokkene dient dus in het bezit te zijn van een arbeidskaart B om in loondienst te mogen werken.

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene een arbeidskaart B heeft (welke de toegang tot de arbeidsmarkt mogelijk maakt voor onderdanen van Kroatië overeenkomstig de overgangsbepalingen zoals vastgelegd in de wet van 30/04/1999 en het K.B. van 09/06/1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers) en dus wettig tewerkgesteld is. Zij kan overeenkomstig artikel 69sexies van het K.B. van 08/10/1981 geen toepassing genieten van artikel 50 van het K.B. van 08/10/1981 gezien zij onmogelijk kan bewijzen wettig tewerkgesteld te zijn door het ontbreken van een arbeidskaart B.

Anderzijds blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat betrokkene door geen enkel werkgever gemeld werd aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

Sterker nog, uit onderzoek is gebleken dat het bedrijf dat de arbeidsovereenkomst heeft aangegaan met betrokkene, op geen enkele manier terug te vinden is in de databases van de RSZ en de Kruispuntbank voor Ondernemingen.

Uit het geheel van de onderzoeksdaten is gebleken dat het voorgelegde bewijsstuk m.b.t. de tewerkstelling niet met de werkelijkheid in overeenstemming is.

Gezien heden uit het administratief dossier blijkt dat het hier om een frauduleuze aanvraag van een verklaring van inschrijving gaat of toch minstens om bewuste misleiding van de Belgische autoriteiten om van de meer voordelige verblijfbepalingen aangaande EU-burgers te kunnen gebruik maken, is een onmiddellijke weigering van de aanvraag aangewezen.

Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer, aangevraagd op 30/09/2014, haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste onderdeel van het enig middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

3.2. Dit onderdeel van het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1. De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet resp. het Vreemdelingen-KB :

Art. 42. 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Art 51. § 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, worden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

2.

Blijkens de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing werd de beslissing aan verzoeker betekend op 1 april 2015. (cfr. laatste bladzijde van de bestreden beslissing en akte van kennisgeving)

De aanvraag van de verklaring van inschrijving werd ingediend op 30 september 2014.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn.

Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA , C106/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake

vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden.

Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is.

Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend".

Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing.

Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet.

Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden.

3.

In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 1 april 2015, dit is meer dan 6 maanden na de indiening van de aanvraag op 30 september 2015.

Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.

3.3. In essentie verwijt verzoekster de verwerende partij dat de bestreden beslissing is genomen op 24 maart 2015 maar slechts op 1 april 2015 ter kennis is gegeven. Uit de door haar opgesomde bepalingen meent verzoekende partij te kunnen afleiden dat de bestreden beslissing niet binnen de wettelijk voorziene termijn werd genomen, nu de kennisgeving niet is gebeurd binnen de zes maanden na de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19ter).

Artikel 40 §4, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

[...]"

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 51, §2, eerste en tweede lid van het vreemdelingenbesluit bepalen:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

De Raad stelt vast dat uit deze bepalingen blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, onder de vorm van

een bijlage 20. Het wordt niet betwist dat verzoekende partij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag indiende op 30 september 2014. Dit houdt in dat de beslissingsdatum, namelijk 24 maart 2015, valt binnen de periode van *“zes maanden volgend op de datum van aanvraag”*, die begint op 1 oktober 2014 en afloopt op 30 maart 2015. Dit wordt evenmin door verzoekende partij betwist.

Artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit regelt uitdrukkelijk de hypothese van de verwerende partij die in gebreke blijft een beslissing te treffen over de ingediende verblijfsaanvraag en stelt uitdrukkelijk *“als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand”*. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verklaring van inschrijving aan de Unieburger dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat te dezen de datum van betekening geldt, namelijk 1 april 2015. Zoals gesteld valt de bestreden beslissing binnen de beslissingstermijn van zes maanden, hetgeen ook niet wordt betwist door verzoekende partij. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij in gebreke is gebleven de arbeidskaart B voor te leggen en dat zij bijgevolg niet binnen de wettelijk voorziene termijn de vereiste documenten heeft neergelegd.

De beoordeling dat uit artikel 51, § 2 van het vreemdelingenbesluit niet blijkt dat desbetreffende beslissing binnen de termijn van zes maanden diende te worden betekend aan verzoekende partij, dringt zich des te meer op aangezien de verwerende partij wel vat heeft op de datum van beslissing inzake een verblijfsaanvraag doch geen vat heeft op de datum van betekening van deze beslissing, die afhangt van de houding van de verzoekende partij en haar bereidwilligheid om in te gaan op de uitnodiging van de betrokken gemeente om zich een beslissing te laten betekenen (alsmede van de sluitingsdagen van de gemeentediensten). Indien de redenering van verzoekende partij dient te worden gevolgd, houdt dit in dat indien een vreemdeling die een aanvraag van een verklaring van inschrijving indient, langer dan zes maanden laat passeren volgend op de aanvraag om zich de beslissing te laten betekenen, dit volstaat opdat hij een gunstige beslissing krijgt, wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn.

Samenvattend kan worden gesteld dat binnen een periode van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag van een verklaring van inschrijving een beslissing dient te worden getroffen door de verwerende partij, en dat indien niet binnen deze termijn een beslissing wordt getroffen, een verblijfskaart dient te worden uitgereikt, en dit mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand. De datum van betekening is in deze irrelevant.

De Raad merkt op dat artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit betrekking hebben op personen die een afgeleid verblijfsrecht trachten te verwerven in hun hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie / derdelander, terwijl verzoekende partij, die de Kroatische nationaliteit heeft, middels haar aanvraag om een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van werknemer in loondienst als burger van de Unie aanspraak wenst te maken op het verkrijgen van een autonoom verblijfsrecht. Bijgevolg zijn geen van deze bepalingen van toepassing op het individuele geval van verzoekende partij.

Wat betreft het betoogde verschil in behandeling met de termijn bepaald in artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin het volgende kan worden gelezen: *“B.34.6. Ter uitvoering van artikel 42, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 21 september 2011, bovendien dat het verblijfsrecht wordt toegekend indien de bevoegde overheid geen beslissing heeft genomen binnen de voorgeschreven termijn van zes maanden. Aldus wordt de discriminatie ongedaan gemaakt die het Hof had vastgesteld in de hoger vermelde arresten.”* Het betreft: *“B.34.3. Bij zijn voormelde arresten nrs. 128/2010 en 12/2011 heeft het Hof geoordeeld : ‘Uit het bovenstaande volgt dat de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen welke de overheid moet beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland en doordat hij niet heeft vastgesteld welk gevolg moet worden gehecht aan het uitblijven van*

een beslissing binnen de voorziene termijn. Die discriminatie vindt haar oorsprong in een lacune in de wetgeving, die enkel door de wetgever kan worden verholpen.” In het hierboven geciteerde arrest 128/2010 van het Grondwettelijk Hof kan nog meer bepaald worden gelezen: “B.7.1. Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in : enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.

B.7.2. Er bestaat geen redelijke verantwoording voor het ontzeggen van een dergelijke waarborg aan een onderdaan van een derde land die is gehuwd met een EU-onderdaan of met een Belgische onderdaan en die in soortgelijke omstandigheden een aanvraag tot gezinshereniging indient via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. De betrokken vreemdeling heeft immers hetzelfde belang bij een tijdige beslissing en de rechtszekerheid gebiedt dat hij eveneens het gevolg kent van het uitblijven van die beslissing.”

Ter duiding kan nog worden toegevoegd dat de tekst van artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet te vergelijken valt met de tekst zoals bepaald in artikel 10ter, §2 van de vreemdelingenwet. Immers luidt artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet als volgt: “De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.”

De Raad wijst nogmaals op de niet mis te verstane bewoordingen van artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit: “als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet,(...)”, die duidelijk te onderscheiden zijn van hetgeen wordt bepaald in artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet: “De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en betekend.”

Een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 51 van het vreemdelingenbesluit, wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede onderdeel van het enig middel, dat eveneens is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt door de verzoekende partij de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.6. Het tweede onderdeel van het middel luidt als volgt:

“Verzoekster ontkent met klem dat zij de Belgische Staat heeft willen bedriegen of misleiden door gebruikmaking van valse stukken.

De arbeidsovereenkomst welke werd neergelegd is een overeenkomst opgesteld door een derde persoon die zich heeft voorgedaan als werkgever van de betreffende vennootschap.

Niet verzoekster, doch wel deze derde heeft de kwestieuze arbeidsovereenkomst opgesteld.

Verzoekster is te goeder trouw en ging uit van de authenticiteit van de betreffende arbeidsovereenkomst.”

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in rechte en in feite. Met name wordt

vastgesteld dat, in uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, de aanvraag van een verklaring van inschrijving wordt geweigerd omdat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Hierbij wordt ten eerste uiteengezet dat verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn van drie maanden een arbeidskaart B heeft voorgelegd, waarna door de gemeentelijke autoriteiten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, waarbij haar een bijkomende termijn van één maand werd toegestaan om alsnog het vereiste document bij te brengen, dat verzoekende partij vervolgens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd, doch dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat zij over een arbeidskaart B beschikt en dus wettig tewerkgesteld is. Verder motiveert de gemachtigde dat uit onderzoek blijkt dat verzoekende partij door geen enkele werkgever werd gemeld aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en meer nog dat het bedrijf dat de arbeidsovereenkomst is aangegaan met verzoekende partij op geen enkele manier is terug te vinden in de databases van de RSZ en de Kruispuntbank voor Ondernemingen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst niet met de werkelijkheid in overeenstemming te brengen is en dat het in casu een frauduleuze aanvraag van een verklaring van inschrijving betreft, of minstens dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden om van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande EU-burgers gebruik te kunnen maken, waardoor de aanvraag onmiddellijk dient te worden afgewezen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het onderdeel van middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8. Verzoekende partij betwist dat zij de Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden door gebruik te maken van valse stukken. Zij benadrukt dat de arbeidsovereenkomst werd opgesteld door een derde persoon die zich heeft voorgedaan als werkgever van de betreffende vennootschap en dat zij te goeder trouw was en uitging van de authenticiteit van de arbeidsovereenkomst.

Daargelaten de vaststelling in de bestreden beslissing dat het in casu een frauduleuze aanvraag van een verklaring van inschrijving betreft of toch minstens om een bewuste misleiding van de Belgische autoriteiten om van de meer voordelige verblijfsbepalingen aangaande EU-burgers te kunnen gebruik maken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd (binnen de wettelijk voorziene termijn) en dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat zij een dergelijke arbeidskaart heeft en dus wettig tewerkgesteld zou zijn. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet betwist in het verzoekschrift. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, conform de overgangsbepalingen zoals vastgelegd in de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, over een arbeidskaart diende te beschikken om in België op een wettige manier te zijn tewerkgesteld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag van een verklaring van inschrijving op 30 september 2014 werd gevraagd een arbeidskaart voor te leggen ten laatste op 29 december 2014, maar dat zij heeft nagelaten om de vereiste documenten binnen deze termijn bij te brengen. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Temse een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarbij verzoekende partij een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 5 februari 2015, werd toegekend om alsnog de vereiste arbeidskaart voor te leggen, hetgeen verzoekende partij heeft nagelaten. Uit het administratief dossier blijkt derhalve dat verzoekende partij op de hoogte werd gesteld van het feit dat het voorleggen van deze arbeidskaart een noodzakelijke voorwaarde betrof voor de

toekenning van haar verblijf van meer dan drie maanden en zij werd tot twee keer toe de kans geboden om dit document voor te leggen bij de bevoegde instantie. Nu blijkt dat verzoekende partij heeft nagelaten om een arbeidskaart B voor te leggen en uit het administratief dossier evenmin blijkt dat zij over een dergelijke arbeidskaart beschikt, waarbij de verwerende partij bovendien vaststelt dat verzoekende partij door geen enkele werkgever werd gemeld aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en dat de BVBA die de arbeidsovereenkomst heeft opgesteld nergens terug te vinden is in de betreffende databanken, waaruit kan worden vastgesteld dat verzoekende partij hoe dan ook niet op een wettige wijze is tewerkgesteld, komt het de Raad, los van de vraag naar de intentie in hoofde van verzoekende partij om de Belgische autoriteiten te misleiden, niet onjuist of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde de aanvraag van een verklaring van inschrijving van verzoekende partij in de hoedanigheid van werknemer in loondienst heeft geweigerd omdat zij niet binnen de bijkomende termijn van één maand de vereiste documenten heeft voorgelegd. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3.9. In een derde en laatste onderdeel van het enig middel, dat gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In casu houdt de bestreden beslissing geen rekening met het schoolgaan van de dochter, F. B. (...) (19.02.09)

Het recht op onderwijs voor het kind, en de voorrang voor het belang van het kind, is geconsacreerd in verschillende verdragsrechtelijke bepalingen.

Hieruit vloeit voort dat een kind steeds de mogelijkheid moet kunnen genieten om een schooljaar dat reeds werd aangevat, ook te voltooien; zulks is evident in het belang van het kind.

In casu houdt de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening met het belang van het kind om dit schooljaar af te werken.

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien het belang van het kind (bij het voorzetten van de opleiding) niet eens in overweging wordt genomen."

3.11. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het schoolattest dat werd bijgevoegd in het kader van het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten die op 27 maart 2015 werd genomen ten aanzien van de echtgenoot van verzoekende partij (rolnummer X blijkt dat haar dochter geen regelmatig komende leerling was in deze basisschool.

Daargelaten deze vaststelling, wijst de Raad erop dat verzoekende partij hoe dan ook geen actueel belang meer heeft bij bovenstaande argumentatie. Immers werd aan de verzoekende partij op 1 april 2015 het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht, zodat het lopende schooljaar op dat ogenblik inderdaad reeds werd aangevat, doch op heden reeds is beëindigd. Zodoende kan niet worden ingezien welk belang de verzoekende partij thans nog heeft bij het aanvoeren van het argument dat haar dochter de mogelijkheid moet hebben het schooljaar te voltooien.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de gemachtigde van 3 mei 2013 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat de verzoekende partij het schoolgaan van haar dochter vermeldde als uitzonderlijke omstandigheid waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst alsook dat de verwerende partij deze argumentatie in overweging nam doch oordeelde dat *"Het feit dat haar dochtertje hier sinds 07 november 2011 naar school gaat (zie verklaring R. Camerlinckx), [...] niet [kan] aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is"*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij, voor

het nemen van haar beslissing in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het schoolgaan van de dochter van verzoekende partij in overweging nam doch meende dat het schoolgaan in België op zich geen hinderpaal vormt op terug te keren naar het land van herkomst.

Uit het voorgaande stelt de Raad vast dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.12. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES